

# Mødet den 30. August 1906.

---

Fraværende var: Magnus Nielsen og Samuelson:

1. (J. Nr. 36—1906). Der forelaa Skrivelse af 23. d. fra Aarhus Amdsraad om Forhandling mellem dette og Byraadet om Fordeling af Udgifterne vedrørende Driften af det ny **Thing- og Arresthus** i Halvaaret til 31. Marts 1907. \*)

Sagen henvistes til Budgetudvalget:

2. (J. Nr. 46—1906). Fra Aarhus Stiftamt var modtaget saalydende Skrivelse:

»Justitsministeriet har under 15. d. M. tilskrevet mig saaledes:

»Efterat det med Hr. Kammerherrens paa- tegnede Erklæring af 31. f. M. hertil indkomne omarbejdede Forslag til en ændret Affattelse blandt andet af **§ 41 i Politivedtægt** for Aarhus Købstad har været optaget til Overvejelse i Justitsministeriet, skal man til behagelig Efterretning og videre Bekendtgørelse melde, at der ikke vil kunne meddeles Stadfæstelse paa den nu foreslaaede Affattelse af **§ 41**, forsaavidt angaar 2. og 3. Stykke, idet de deri indeholdte Bestemmelser dels ville kunne virke vildledende i Forhold til 1. Stykke, dels igennem den stedfundne Fastsættelse af bestemte Grænser for

---

\*) Se Byr. Forhandl. 1901 Pag. 83 Tillæg.

Vægt af Vogn og Byrde hver for sig kunne føre til unaturlige Resultater, og dels endelig indeholde Forsøg paa en Bestemmelse af det paagældende Forhold igennem Talgrænser, som det skønnes ugørligt paa tilfredsstillende Maade at fastsætte. Det maa anses for rettest, at disse Bestemmelser udgaar.

Med Svaret om, hvad Byraadet herefter beslutter sig til, bedes det Indesluttede tilbage-sendt hertil«.

Hvilket tjenstlig meddeles til Efterretning og videre Foranstaltning«.

Brolægningsudvalget indstillede, at de omhandlede 2 Stk. udgik af § 41.

Müller fandt det ikke heldigt at lade de ommeldte 2 Stykker af Paragrafen bortfalde. I dennes 1. Stk. bestemtes, at Børn ikke maatte overanstreges ved Førsel af Træk- eller Haandvogne osv., men denne Bestemmelse vilde næppe gøre den tilsigtede Virkning, naar der ikke fastsattes bestemte Grænser for, hvad Børnene maatte transportere. Saadanne supplerende Bestemmelser fandtes netop i Stk. 2 og 3, og disse burde derfor bibeholdes.

Jakob Jensen troede, at det vilde være tilstrækkeligt, at man efter Stk. 2 og 3 tilføjede: »dog henvises til Stk. 1«. Herefter kunde de sidste Stykker næppe som af Ministeriet udtalt virke vildledende i Forhold til 1. Stk.

Vestesen maatte erkende, at han ikke ganske forstod Ministeriets Udtalelse. Meningen med Paragrafens Stk. 2 og 3 var jo at yde Børnene yderligere Beskyttelse og nærmere supplere den i Stk. 1 givne Bestemmelser. Da Ministeriet imidlertid ikke havde fundet det heldigt at bestemme det paagældende Forhold gennem Tal-

grænser, havde Udvalget anset det for rigtigst at indskrænke sig til Forbudet i 1. Stk. mod Overanstængelse, og saa lade Tiden vise, om der tiltrængtes yderligere Bestemmelser for, at Forbudet kunde blive effektivt.

Efter Forslag af Formanden vedtoges det at sammenfatte § 41, 1ste, 2det og 3die Stk. i ét Stk., og i det tidligere 2det Stk. at tilføje: »derfor« efter »maa«.

3. (J. Nr. 180—1906). Til 2den Behandling forelaa det i Mødet den 23. ds. af Brolægningsudvalget fremsatte Forslag om Bevilling af et Beløb af 2,500 Kr. til Paabegyndelse af de forberedende Arbejder til den store **Kloakplan** med afskærende Ledninger og Pumpestation.

Jakob Jensen ønskede at benytte Lejligheden til at henstille til Udvalget, at det, saavidt det lod sig gøre, formede de omtalte Planer saaledes, at Spildevandet fra de højtliggende Steder kunde føres bort ved sit eget Tryk. Han tænkte i saa Henseende ogsaa paa det højtliggende Terræn mod Vest, hvortil Byen, naar Banegaardsforholdene blev ordnede, sikkert vilde udvide sig.

Vestesen bemærkede, at det jo allerede var vedtaget, at Trøjborg Kvarteret skulde holdes for sig, og Spildevandet derfra afledes gennem en særlig Ledning. For Marselisborg Kvarterets Vedkommende var det Mening, at den dykkede Ledning skulde fungere som Afløb. Kun fra den gamle lavtliggende Del af Byen var Planen at pumpe Kloakvandet ud i Havet.

Udvalgets Indstilling tiltraadtes.

4. (J. Nr. 242—1906). Den fra Chr. G. Petersen foreliggende Henstilling om Sommerferie for Badeopsynet paa de offentlige Badeanstalter kunde ikke tages til Følge, da de paagældende Arbejdere

kun var antagne i Kommunens Tjeneste for Sommermaanederne, og der ikke forelaa Andragende fra vedkommende selv.

5. Til 2. Behandling forelaa Indstilling fra vedkommende Udvalg om **Efterbevilling** af Overskridelser i **Regnskabet for 1905—06**, forsaavidt angik de **militære Etablissementer**, forskellige Udgiftsposter under **Udgiftskonto XVIII** og Indtægtskonto II e, og **Slagtehusets Konto**.

Efterbevilgedes.

6. (J. Nr. 218—1906). Fra Arbejdsmand N. Chr. Sørensen, der var kommet til Skade den 23. April d. A. ved Losning af Singel\*), var paany indkommet Andragende om **Understøttelse**.

Havneudvalget meddelte, at det efter Omstændighederne havde tilstaaet Andrageren en Fortsættelse af den under 3. f. M. bevilgede Understøttelse af 10 Kr. ugentlig indtil videre, imod Forevisning af Lægeattest for fuldstændig Uarbejdsdygtighed, og vilde forsøge saavidt muligt at give ham midlertidigt Arbejde ved Havnen, hvis han maatte befindes brugbar.

Harald Jensen havde, hver Gang Ulykkesforsikrings Spørgsmaal havde været fremme her i Raadet, haft det Indtryk, at Raadet ønskede saadanne Spørgsmaal behandlede ud fra de mest humane Synspunkter. Det forekom ham imidlertid, at Behandlingen af den foreliggende Sag afveg ikke saa lidt fra denne hidtil fulgte Regel.

I det heromhandlede Tilfælde drejede det sig om en Mand, der uden egen Skyld var blevet lemlæstet i betydelig Grad, saaledes at hans Fremtid sandsynligvis var ødelagt. Manden var fattig og havde foruden Kone 4 Børn at forsørge,

---

\*) Se B. pag. 72.

og var stillet saaledes, at han intet Krav kunde fremsætte om Understøttelse eller Erstatning. Den vedkommende Entreprenør, der havde paataget sig Leverancen til Kommunen, havde overdraget Arbejdet til Under-Entreprenører, uden at han var blevet tilpligtet at lade disse forsikre sine Folk. Hos en af disse Under-Entreprenører var Andrageren beskæftiget. At den paagældende ikke var forsikret, maatte lægges Havneingeniøren til Last; det syntes, som om han i Stedet for at fortolke Kontrakten med vedkommende Entreprenør i den omhandlede Henseende saa humant som muligt, havde bestræbt sig for at gaa i den modsatte Retning, og indskrænke hans Pligt kun lige dertil, hvor Ulykkesforsikrings Lovgivningen satte Grænsen. Ingeniørens Erklæring i Sagen var heller ikke præget af Humanitet; det syntes næsten, som om hans Fejl skulde læsses over paa den tilskadekomne. Om denne hed det i Skrivelserne, at han »nu tilsyneladende uden større Ulempe bevægede sig omkring ved Hjælp af en Stok og ikke var egentlig uarbejdsdygtig for andet end strængt Arbejde, hvilket imidlertid efter hans Udsagn var det eneste, han havde Kendskab til«. Der var noget underligt brutalt i en saadan Udtalelse; man søgte at gøre ham bedre, end han var. Enhver vidste jo dog godt, at ingen Arbejdsgiver tog en Mand, der kun kunde gaa ved Hjælp af en Stok. Naar Ingeniøren dernæst i sin Skrivelse henviste Andrageren til at blive hjemme og passe Børnene og lade Hustruen gaa ud og søge Arbejde, var det en Udtalelse, der forhaabentlig ikke stemmede med Aanden og Tankegangen i Byraadet. Fejlen var som sagt Ingeniørens; han skulde paase, at Havnens Arbejdere var forsikrede. Det var hans Sag ved Affattelsen af de vedkommende

Entreprisekontrakter at sørge for, at der ikke fremkom saa mærkelige Forhold, at den Mand, der stod paa Kajen og tog mod Sten fra et ved denne liggende Skib, var forsikret, medens den Mand, der stod paa Skibet og langede Stenene op, ikke var forsikret. I den ommeldte Henseende maatte Skibet og Havnepladsen betragtes som eet. Han havde ønsket at sige dette, for at Havneingeniøren og Kommunens øvrige Embedsmænd kunde lære at kende Byraadets Opfattelse af de Krav, der skulde stilles til vedkommende Entreprenører i den ommeldte Henseende.

Naar det imidlertid skyldtes en af Kommunens Embedsmænds Forsømmelse, at den paagældende Arbejder var saa ulykkelig stillet, havde Kommunen en uafviselig Pligt til at komme denne til Hjælp, saaledes at han ikke led Nød. Den paagældende kunde imidlertid ikke med Familie leve af de 10 Kr. om Ugen, Havneudvalget havde tilstaaet ham. Udvalget havde ganske vist stillet ham Arbejde i Udsigt, men for Tiden var der intet saadant til ham. Taleren vilde derfor foreslaa, at den ugentlige Understøttelse til Andrageren forhøjedes til 18 Kr. om Ugen, indtil der kunde skaffes ham passende Beskæftigelse ved Havnen.

Jakob Jensen fremhævede, at den Aand, der gik gennem Havneingeniørens Skrivelse, maatte staa for hans egen Regning. Udvalget var gaaet ud fra, at Andrageren straks kunde tages i Arbejde, men det var vist meget tvivlsomt, om Ingeniøren nogensinde vilde kunne finde passende Arbejde for ham ved Havnen igen. Det var herefter rimeligt, at Byraadet traadte til, og han kunde forsaavidt godt slutte sig til den foregaaende Taler, idet han dog skulde foreslaa, at

man i det hele behandlede den tilskadekomne, som om han havde været ulykkesforsikret. Ved en saadan Fremgangsmaade vilde man formentlig ogsaa kunne undgaa mange Diskussioner af lignende Tilfælde, idet Kommunens Embedsmænd herefter vidste, hvorledes man ønskede disse Forhold ordnede.

Formanden kunde forsaavidt tiltræde de stillede Forslag, idet han dog vilde finde, at man hellere burde udtrykke det saaledes, at Understøttelsen blev givet »indtil Andrageren var arbejdsdygtig«, og ikke »indtil han kunde beskæftiges ved Havnen«. Han skulde iøvrigt gøre opmærksom paa, at der, naar der taltes om Forsikring af Arbejdere, var en principiel Forskel mellem Entreprenører og Leverandører. For de sidstes Vedkommende var Forholdet ret vanskeligt, idet disses Arbejde ikke i samme Grad som førstnævntes var knyttet til et og samme Sted. Ingeniørens Udtalelse gik nærmest ud paa, at man ikke i Øjeblikket kunde konstatere Ulykkens Omfang, og derfor ikke kunde tage endelig Stilling til Sagen.

Filtenborg kunde ønske, at det, forinden man tog nogen endelig Beslutning i Sagen, blev oplyst, om den paagældende Leverandør ikke var pligtig til at have sine Arbejdere forsikrede. Det forekom ham, at man ligeledes maatte have at vide, hvor stor Andragerens Arbejdsløn havde været, da Erstatningen til ham vel skulde rette sig noget herefter.

Harald Jensen antog, at 18 Kr. ugentlig omtrent svarede til  $\frac{3}{4}$  af den tilskadekomnes Løn. Det afgørende for Taleren var imidlertid ikke dette, men Spørgsmaalet om hvad Andrageren med Familie i det hele taget kunde leve af;

mindre end 18 Kr. ugentlig kunde de ikke have. Byraadet kunde selvfølgelig sagtens udsætte Sagen, indhente Oplysninger osv., men Andrageren, der intet havde at forsørge sig og Familje med, kunde derimod ikke vente; han maatte hjælpes straks. Om Udvalget kunde faa Entreprenøren til at betale Erstatning til den paagældende eller ikke, — hvad i hvert Tilfælde kun kunde ske ad Rettens Vej — var en Sag for sig, og det maatte Udvalget om, men Andrageren kunde man ikke henvise til at afvente en eventuel Retssags Afgørelse.

Nørgaard var enig med Formanden i, at der i den nævnte Henseende var en ret betydelig Forskel paa Entreprenører og Leverandører. Af Hensyn til Konsekvenserne burde man sikkert være noget varsom med nu alt for stærkt at slaa fast, hvor Ansvarret i saadanne Tilfælde laa. Paa den anden Side var der for Kommunen Grund til at fortolke Tvivls-Tilfælde saa human som muligt. Det var jo imidlertid sandt nok, at Andrageren ikke kunde vente paa at faa Hjælp, og han kunde ogsaa være med til at yde ham en saadan under den af Hr. Jakob Jensen foreslaaede Form, men under de foreliggende Omstændigheder, hvor Forholdene ikke var tilstrækkelig oplyste, vilde han foreslaa, at Understøttelsen kun bevilgedes foreløbig for 2 eller 3 Maaneder.

Mikael Johansen kunde slutte sig til Forslaget om at bevilge den Tilskadekomne en foreløbig ugentlig Understøttelse af 18 Kr. Man maatte saa imidlertid se at faa klaret Spørgsmaalet om, hvorvidt Entreprenøren var pligtig til at yde Erstatning eller ikke.

Vestesen betonedes, at Diskussionen i Virkeligheden drejede sig om, hvorvidt Kommunens

Entrepriskekontrakter var tilstrækkelig vidtrækkende eller ikke, om deres Bestemmelse om Entreprenørers Pligt til at have deres Folk forsikrede ogsaa galdt Under-Entreprenører. Man maatte imidlertid se denne Sag ogsaa fra den praktiske Side. Det kunde ikke nytte at forlange, at en Entreprenør skulde forsikre alle de Arbejdere, der paa en eller anden Maade kom i Berøring med hans Entreprice. Pligten til at forsikre kunde næppe strækkes til andre Arbejdere end dem, Entreprenøren havde paa sin Lønningsliste. Han kunde i og for sig godt gaa med til at yde den her omhandlede Arbejder Understøttelse, saaledes at man betragtede ham, som om han havde været forsikret, men der maatte sikkert gennem en Ændring i Kommunens Kontrakter drages bestemte Linjer for vedkommende Entreprenørers Pligt med Hensyn til Forsikring af Arbejdere. Havneingeniørens Udtryk var maaske mindre heldig valgt, men i og for sig havde han jo i Hovedsagen Ret.

Harald Jensen havde foreslaaet at bevilge Andrageren en bestemt Sum, da han ikke kunde indse, hvem der i dette Tilfælde skulde skønne over, hvormeget der skulde ydes denne, hvis man stillede ham, som om han havde været forsikret, et Skøn der ellers udøvedes af Arbejderforsikringsraadet. Naar man enedes om at yde ham et bestemt Beløb, saa vidste man, hvad han fik, og han vidste, hvad han havde at rette sig efter. Skulde Andrageren behandles, som om han havde været forsikret, maatte Fastsættelsen af Understøttelsen i hvert Tilfælde have tilbagevirkende Kraft.

Han troede ikke, at man behøvede at være bange for, at Entreprenørerne skulde blive for daarlig

stillede, hvis man stillede Fordring til dem om at have alle Arbejdere, der paa en eller anden Maade arbejdede for dem, forsikrede. Naar Entreprenøren vidste, at han var ansvarlig i dette Omfang, skulde han nok sørge, for at hans Underentreprenører havde deres Folk forsikrede.

Jakob Jensen følte sig overbevist om, at Havnens Kontrakter med Entreprenørerne i og for sig var tydelige nok. Efter disse skulde Entreprenørerne have alle Arbejdere, der direkte eller indirekte var beskæftigede ved de paagældende Arbejder, forsikrede, saaledes som Havnens Arbejdere var forsikrede, ligesom Arbejderne skulde være Medlemmer af en Sygekasse. Forsikrings Policerne skulde, inden Arbejdet paabegyndtes, være forevist Udvalget. Hvis Pligten til at have Arbejderne forsikrede, ikke omfattede dem, der beskæftigedes af Under-Entreprenører, kunde en Entreprenør altid fri sig for Ansvar ved at overdrage Arbejdet til Under-Entreprenører. Taleren kunde formulere sit Forslag derhen, at Andrageren fik en Understøttelse af 18 Kr. ugentlig og iøvrigt med Hensyn til Invaliditets Beregningen behandledes, som om han havde været forsikret. Der var efter Forsikringsloven intet i Vejen for, at en Arbejdsgiver kunde være sin egen Assurandør i saa Henseende. I paagældende Tilfælde indsendte man saa de nødvendige Oplysninger til Forsikringsraadet, der derefter fastsatte Størrelsen af Erstatningen til den Tilskadekomne.

Nørgaard kunde ikke skønne rettere end, at dersom Spørgsmaalet om Entreprenørers Forsikringspligt var saa klart, som af den foregaaende Taler hævded, maatte Entreprenøren i dette Tilfælde være erstatningspligtig. Der var herefter næppe meget forgjort ved at bevilge Andrageren

en Understøttelse af 18 Kr. ugentlig. Mest konsekvent var det at behandle ham, som om han havde været forsikret, og give Fastsættelsen af Erstatningen tilbagevirkende Kraft.

Simonsen kunde ikke nægte, at det i høj Grad undrede ham, at der fra nogen Side kunde rejses Modstand mod et saa rimeligt og billigt Forslag om Understøttelse til den ommeldte tilskadekomne Arbejder. En saadan Modstand var ved denne Lejlighed saa meget mindre paa sin Plads, som man i disse Dage stod over for Afholdelsen af en Udgift paa flere Tusinde Kroner til en Festmiddag overvejende til Fordel for de mest velhavende af Befolkningen.

Rahr maatte overfor den foregaaende Taler hævde, at han ikke havde hørt nogensomhelst Indvending mod at yde den tilskadekomne Arbejder Understøttelse. Det, der kunde tvistes om, var kun selve Princippet med Hensyn til Entreprenørens Ansvar. Inden for Udvalget havde man været meget i Tvivl om, hvor langt den paagældende Leverandørs Pligt maatte antages at strække sig. Det forekom ham, at man i nogen Grad gjorde Havneingeniøren Uret ved at lægge hele Ansvaret paa ham. Taleren var enig i, at man burde understøtte Andrageren, men Entreprenørers og Leverandørers Forpligtelse i den oftnævnte Retning maatte man se nærmere at faa bestemt.

Filtenborg gik ud fra, at Havneudvalget, naar Forholdet var saa klart, som Hr. Jakob Jensen havde erklæret, straks vilde anlægge Sag mod den paagældende Entreprenør. Under den Forudsætning kunde han give Forslaget om Understøttelse af Andrageren sin Tilslutning.

Harald Jensen havde med Vilje holdt Spørgsmaalet om, hvad der kunde forlanges af

Entreprenøren uden for Sagen. Det maatte blive en Sag mellem Udvalget og vedkommende. Skulde det vise sig, at man kunde vinde en eventuel Retssag mod Entreprenøren, var det jo rart, og kunde man ikke vinde den, var man i hvert Tilfælde blevet en Erfaring rigere, og havde faaet at vide, at der maatte skaffes større Klarhed i Kontrakterne med Entreprenørerne i den ommeldte Retning. Andrageren kunde imidlertid — som sagt — ikke vente, til Udvalget og Entreprenøren blev enige, men havde Krav paa straks at blive hjulpen.

Jakob Jensen skulde endnu tilføje, at naar det fra forskellig Side var blevet hævdet, at der var en Væsensforskel mellem Entreprenørers og Leverandørers Forpligtelse med Hensyn til Forsikring af deres Arbejdere, havde dette næppe noget videre paa sig. Han skulde i saa Henseende henvise til Havnens Entreprenør Kontrakter, der udtrykkelig benævnedes sig »almindelige Betingelser for Arbejds- og Materialydelser til Aarhus Havn«. Han skulde iøvrigt huske meget galt, om ikke den vedkommende i sin Kontrakt med Kommunen netop betegnedes som Entreprenør.

Müller havde intet mod, at den paagældende Arbejder fik en forsvarlig Understøttelse. Han forstod imidlertid ikke, hvorledes det kunde gaa til, at en Mand, der syntes at have været i Kommunens Tjeneste, ikke havde været forsikret.

Formanden skulde overfor den sidste Taler paapege, at Spørgsmaalet netop var dette, om den omhandlede Arbejder kunde siges at have arbejdet for Havnen. Ordene i Havnens Kontrakter var i og for sig klare nok, og den paagældende faldt ogsaa ind under disse, men Sagen var den, om ikke de faktiske Forhold satte visse Græn-

ser for Bestemmelsernes Anvendelighed i de enkelte givne Tilfælde. Dette Spørgsmaal kunde kun løses ad Rettens Vej.

Følgende af Harald Jensen formulerede Forslag vedtoges: »Den tilskadekomne Arbejder erholder 18 Kr. i ugentlig Understøttelse, indtil Ulykkesforsikringsraadet har udtalt sig om hans Invaliditet, og han da enten af Entreprenøren eller, forsaavidt denne ikke udreder Erstatningen, af Havnen har erholdt den ham tilkendte Erstatning. Der gives denne Vedtagelse tilbagevirkende Kraft«.

Udenfor Dagsordenen erindrede:

7. Simonsen om, at han adskillige Gange tidligere havde forsøgt at faa Raadet til at udtale sig om Aarsagen til, at Fabrikant Møllers Fabriksbygning i Sct. Paulsgade var styrtet sammen. Hver Gang var han dog bleven affejet af Formanden. Nu var der imidlertid ved Politiretten faldet Dom i den Sag, som af det Offentlige i den Anledning var blevet beordret anlagt, og han skulde derfor tillade sig at fremdrage Sagen paany og se lidt nærmere paa Dommen, om hvilken han iøvrigt havde ventet, at der var blevet givet Raadet Underretning.

Der var rejst Tiltale mod Bygningens Arkitekt, Th. Møller, Murermestrene J. C. Jensen og M. J. Nielsen, Tømrermester Iversen og Bygningsinspektøren. Af disse blev Arkitekten idømt en Bøde paa 200 Kr. til Kæmnerkassen, fordi han ikke havde beregnet Bæreevnen af de 3 murede Midterpiller, og Tømrermester Iversen en Bøde paa 25 Kr, fordi han ikke havde anbragt 2 paa Tegningerne viste Tagstole, havde ladet Bjælker indmure i de bærende Murpiller, og ikke havde sørget for, at Bjælkerne var gennemgaaende i det Omfang, Bygningsvedtægten krævede. De øvrige Tiltalte var derimod frifundne.

Den citerede Dom syntes at godtgøre, at Bygningskontrollen her i Byen var ganske intetsigende. Man maatte uvilkaarlig spørge, om en Bygherre paa Trods af Bygningsvedtægten kunde lade en Bygning opføre ganske, som det behagede ham, uden at Bygningskommissionen eller Bygningsinspektøren skred ind. Man skulde ellers tro, at Inspektøren og Kommissionen havde Pligt til at paase, at f. Eks. Murene i en Bygning havde tilstrækkelig Styrke. Det var temmelig meningsløst, hvis Kommissionen kun skulde se paa det rent Ydre. At Tømrmester Iversen ikke havde sørget for, at Bjælkerne var gennemgaaende, havde mange set, men Bygningsinspektøren havde ikke opdaget det, hvad enten det kom af, at han ikke havde kunnet eller ikke havde villet se det. Han kunde ikke forstaa, at Inspektøren havde kunnet frifindes. Hvis Inspektøren intet Ansvar havde, og hans Tilsyn intet betød, maatte man meget hellere afskedige ham.

Det mest mærkelige ved hele Historien var imidlertid dette, at Tømrmester Iversen overfor ham havde forklaret, at den ny Bygning var opført omtrent som den gamle med flere af de samme Skavanker, hvad Tømmerværket angik. Bygningskommissionen havde altsaa approberet en Bygningsmaade, der ved den omtalte Dom var bleven erklæret for ulovlig, og for hvilken Tømrmesteren var draget til Ansvar. Forvirringen forekom ham saa stor, at Raadet maatte kunne drage Kommissionen til Ansvar for dens Fremfærd, for at Byggeforholdene ikke efterhaanden skulde ende i det rene Anarki. Den omhandlede Sag havde vakt stor Interesse ude i Byen, og den var efter hans Mening ogsaa af en saadan Betydning, at Raadet nødvendigvis maatte beskæftige sig med den. Han vilde

i hvert Tilfælde haabe, at der maatte blive arbejdet hen til, at den omtalte Dom kunde blive appelleret.

Formanden havde, da han havde været bortrejst, ikke haft noget Kendskab til, at der var faldet Dom i den omhandlede Sag, og havde allerede af den Grund ikke haft Anledning til nærmere at gøre sig bekendt med den. Han kunde derfor ikke nu indlade sig paa, at udtale sig om den. Det, der havde Interesse for Raadet, var Spørgsmaalet om Bygningsinspektørens Ansvar. Ved Dommen i første Instans var som omtalt Inspektøren bleven frifunden, men det kunde jo have sin Interesse ogsaa at faa en overordnet Domstols Udtalelse om Sagen.

Jakob Jensen hævdede, at Inspektøren, som en af Kommunen ansat Embedsmand, selvfølgelig havde Pligt til at kontrollere Opførelsen af enhver Bygning her i Byen og paase, at den ingen Mangler led under. Desværre havde han ikke den samme Evne til at kontrollere alle Bygninger. — —

Formanden maatte overfor Taleren bemærke, at der i hans sidste Udtalelse laa en Insinuation, som han ikke burde fremkomme med, naar vedkommende ikke var til Stede.

Jakob Jensen havde tidligere haft Lejlighed til at udtale sig om den Maade, hvorpaa Bygningsinspektøren kontrollerede de forskellige Byggeforetagender. Han havde før tilbudt at føre Vidner paa sine Ord og kunde ogsaa gøre det nu, om det skulde være. Han kunde nævne adskillige Eksempler paa Inspektørens uheldige Fremgangsmaade i saa Henseende. Der fandtes saaledes Huse, der skulde være 1½ Alen nede i Jorden, men kun var 5 Tommer nede, og Bygninger, der var forsynet med Kviste, skønt de ingen maatte have, og som

Bygningsinspektøren som saadan ikke kunde se, men naar han kom som Kreditforenings Repræsentant havde han nok faaet Øje paa dem. Taleren saa helst, at man afskedigede Bygningsinspektøren. Denne fik i sin Tid en Assistent, fordi han ikke kunde overkomme Arbejdet alene, men det havde ikke hjulpet det mindste, at de nu var 2 til at føre Tilsyn.

Bischoff forbavsede det noget, at Tømrermester Iversen havde kunnet udtale sig som af Hr. Simonsen refereret. Efter de Bygningskommissionen forelagte Tegninger skulde Pillerne være sværere end tidligere, Bjælkerne, forsaavidt de ikke vare gennemgaaende, forankrede, osv. Kommissionen kunde selvfølgelig ikke løbe omkring og kontrollere alle Byggeforetagender, men maatte nøjes med at se de den tilstillede Tegninger. Kommissionen havde i det foreliggende Tilfælde ingen Skyld.

Nørgaard kunde ikke nægte, at dersom den ny Bygning var opført paa samme Maade som den sammenstyrtede, var dette meget graverende, men var den det ikke, kunde man ikke tilstrækkeligt dadle Iversen for hans Udtalelse. Sagen burde imidlertid undersøges af Bygningskommissionen.

Formanden skulde foranledige, at det paa-gældende Forhold blev undersøgt.

8. Jakob Jensen ønskede paa dertil given Foranledning at rette Forespørgsel om, hvorvidt Folk paa en Gang kunde være højstbeskattede Vælgere heri Byen og umiddelbare Vælgere paa Landet til Landstingsvalget.

Formanden mente, at den stillede Forespørgsel maatte besvares benægtende, men skulde iøvrigt foranledige Spørgsmaalet undersøgt.

---